

Malak Itanis studentertale

Taler

Malak Itani
Student fra Mulernes Legatskole

Dato

27. juni 2025

Sted

Mulernes Legatskole

1 Kære alle, medstuderende, familier, venner og ansatte

Mit navn er Malak, og jeg går i 3.yz. I dag er sidste gang, jeg kan sige den sætning i nutid. For senere i dag, når vi går ud ad de røde døre for sidste gang. Og senere i nat, når lastbilen holder ind for sidste gang, bliver vores gymnasietid til fortid. Alt det vi har levet midt i, bliver til minder.

I dag står vi her, iført de røde og blå huer, klar til at tage afsked med tre eller to år, der på en og samme tid føles som en evighed og som pludselig er gået. Vi har glædet os til det her. Til dagen i dag. Til afslutningen. Til at være færdige. Men hvis vi tænker efter, helt ærligt, så har vi heldigvis brugt det meste af gymnasietiden på at glæde os til noget andet.

Vi har glædet os hver eneste dag til klokken blev 15.10, og vi kunne pakke tasken og tage hjem. Vi har glædet os til fredag. Til weekenden. Til sommerferien. Vi har glædet os væk fra det, vi stod midt i. Og det er måske helt menneskeligt. Men det er også lidt ærgerligt. For vi glemmer, at netop den tid, vi har ønsket os ud af, faktisk er ved at blive til vores bedste minder. Vi har været så optagede af at nå videre, at vi glemte at stoppe op og bare være i det. Som om lykken lå i det næste og ikke i det nuværende. Vi løber mod næste kapitel uden at opdage, at vi allerede er midt i fortællingen. Vi glemmer at leve i nuet, og jeg spørger mig selv: Hvad er det egentlig, der er så vigtigt, at vi glemmer at sætte pris på øjeblikket, på nuet. Den franske filosof Sartre sagde det meget præcist: "*Alting er blevet regnet ud. Lige bortset fra hvordan man lever.*" Vi har lært at analysere samfundet, udregne molarmasser og forstå historie. Men det største spørgsmål, er stadig: Hvordan man lever. Og ja, vi har lært meget. Vi har lært om verden gennem humaniora, samfundsvidenskab og naturvidenskab. Vi er nu uddannede med en almen studentereksamen eller en HF, og vi går herfra med et bevis i hånden. Men måske har vi stadig det vigtigste at lære: at være til stede. At

finde mening i det, der er, og ikke kun i det, der *kommer*.

Som Artigeardit sagde, og som jeg også har skrevet i min hue: "*For det er altid så nemt at være så bagklog, men det her liv er slet ikke noget man lærer fra en*
35 *fagbog.*" Det er et citat, der har sat sig fast i mig. For vi ved det jo godt, at bagklogskab er let. Det er så nemt at se tilbage og tænke: "Hvorfor sagde jeg ikke det?" eller "hvorfor gjorde jeg ikke så'n?" Men livet er ikke en skoleopgave med en facitliste. Det er ikke noget, vi kan slå op. Det skal leves, prøves, mærkes og fejles i.

40

Vi har alle sammen bekymret os undervejs: om karakterer, præsentationer og fremtiden. Vi har kæmpet med afleveringer, pres og søvnmangel. Men de fleste af de bekymringer, vi havde i første år virker næsten latterlige i dag. Og de bekymringer vi har nu, kommer vi måske til at smile af om ti år. Men der er
45 noget, vi ikke vil grine af. Noget vi vil savne. Vi vil savne at møde ind og finde vores plads ved siden af kammeraten i lokale 15 eller 94, eller slet ikke have lyst til at møde ind, men gøre det alligevel, fordi nogen ville kigge og sige: "Hvor var du henne i dag?"

50 Vi vil savne grineflippene i gruppearbejdet, selv når der ikke blev lavet noget. Vi vil savne den lange kø til kantine og blikkene der blev udvekslet, når man så én man ikke havde regnet med at se.

Vi har ikke bare lært fag, vi har levet et kapitel af vores liv her. Og vi har sammen
55 dannet en identitet, der rækker ud over undervisningen. Vi har skabt vores muleridentitet. Vi er ikke bare nogen, der har gået på samme gymnasium, vi er mulere. Vi har grint sammen til festerne og grædt over de større opgaver. Vi har dannet venskaber, vi ikke vidste, vi havde brug for. Og vi har lært, hvordan vi gerne vil være som mennesker.

60

Efter i dag går vi ud i verden. Vores veje skilles. Nogle tager sabbatår, andre skal læse og nogle aner stadig ikke hvad de vil. Og det er helt okay. For det er ikke vigtigt *hvad* vi gør, men *hvordan* vi gør det. Med åbenhed, nysgerrighed og den styrke, vi har fået med os herfra. Men én ting vil stadig binde os sammen, noget
65 der ikke ændrer sig. For som vi siger: **Én gang muler, altid muler.**

Og vi kunne aldrig være nået hertil uden hjælp. Så af hjertet tak til alle, der har

70 gjort hverdagen til noget helt særligt. Tak til lærerne for jeres engagement, jeres skæve humor og for at lære os mere end bare pensum. Tak fordi I har stået klar, selv når vi ikke altid gjorde. Tak til ledelsen for at holde styr på alt det, vi slet ikke kunne overskue. Tak til pedellerne for at få skolen til at køre, og til kantinen for den nødvendige pizza og slushice. Tak til alle jer bag kulisserne, der
75 gør forskellen uden altid at blive set. Og tak til jer, mine medstudenter, for fællesskabet, for grinene, for den energi, der gør Mulernes til noget helt særligt. Uden jer, var gymnasiet bare en bygning. I gjorde det levende. I gjorde det til et hjem.

80 Og personligt vil jeg sige en særlig tak til mine forældre. Uden jer stod jeg ikke her i dag. Tak til min far, for altid at tro på mig, selv når jeg tvivlede på mig selv. For at minde mig om mit værd, og for at være den rolige, jeg altid kan vende tilbage til.

85

Din støtte har givet mig mod til at stå her i dag. Og lidt symbolsk har jeg i dag min mors kjole på, den samme, som hun havde på til sin dimission fra Odense
90 Katedralskole i 1998. Det betyder mere, end jeg kan sige. For mig er det ikke bare en kjole, det er et symbol på, hvordan tiden går og at livet er en cirkel. At hun engang stod samme sted som mig, bare en pige med sine drømme foran sig. Du har lært mig styrken i at være mig selv, at rejse mig op igen, og i at gøre tingene med hjertet. Du er en del af alt, hvad jeg er, og alt, hvad jeg håber at
95 blive. Tak for jer.

Og netop *det*, at nogen har troet på én, inspireret én, eller bare været der, tror jeg, mange af jer også kan genkende. Måske sidder I også med én i tankerne. Én, der har givet jer mod eller ro, løftet jer, når I havde brug for det, eller bare
100 mindet jer om, hvem I er. I en tid som den her, hvor vi står på kanten af noget nyt, bliver det tydeligt, hvor meget de mennesker betyder. Så tak til dem også.

Så lad os ikke skynde os for meget videre. Lad os stoppe op. Kigge rundt. Trække vejret. For det er lige her, vi er. Og det er det her, vi en dag vil savne. Alt
105 held og lykke herfra.

Tak for uforglemmelige år på Mulernes, og tusind tak for ordet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

110

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Translokations-/dimissionstale

115

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/malak-itanis-studentertale-2025>

120

125

130

135

140

145